

Maurice Hoex

Als men vijftig jaar Hasseltse waterpolo overloopt, kan men niet voorbij aan de persoon van Maurice Hoex. Bij de Hasseltse Zwemvereniging aangesloten sinds 1923, was hij één van de eersten om in 1929 de afdeling waterpolo te helpen oprichten. Meer dan 20 jaar later is het nog steeds dezelfde Maurice Hoex die één der actieve waterpolospelers is van de Hasseltse. En dat bloed kruipt waar het niet gaan kan bewijst het feit dat hij nog altijd, en dat vanaf het begin, de afgevaardigde is van de Hasseltse Waterpolo.

Wat onze Maurice in al die jaren heeft meegemaakt is een roman apart. Teleurstellingen en verdriet, maar ook succes en plezier hebben hem jarenlang aan zijn jongens gebonden. Ups en downs heeft hij meegemaakt, maar steeds is hij de voorvechter gebleven van hetgeen hij eens uit de grond heeft helpen stampen. Het was ook niet meer dan normaal dat hij, bij het droevig afsterven van zijn vriende Gust Quintens, het commando van de Hasseltse Zwemvereniging in handen nam. Daarom Maurice, en dit uit de grond van ons hart, bedanken wij u voor al die jaren, die gij, volledig belangeloos hebt besteed aan uw troetelkind "de waterpolo" en aan uw troetelkinderen "de belhamels van de waterpolo" Wij kunnen Maurice niet meer typeren als met zijn eigen woorden: " 't Zen deegnieten, mar ich heb ze toch gjân."

Daarom zijn we een avond gaan aankloppen bij Maurice om méér te weten te komen over zijn rijke ervaringen.

Meer dan gastvrij ontvangen door Maurice en zijn charmante echtgenote vlogen de verteluren voorbij. We hebben niet één vraag gesteld, alles kwam als een waterval over ons heen gelopen. En eerlijk, we hebben ons geen minuut verveeld.

Eén van de goede herinneringen gaat terug naar de jaren 1935-1936. De Hasseltse Zwemvereniging organiseerde toen een zwemfeest. In Hasselt was op dat moment het eerste regiment grenadiers gekazerneerd onder leiding van majoor Piron, de latere generaal. Hij beschikte over een zeer sterke zwemploeg en schreef die ook in voor het zwemfeest. Dit is wel een verhaaltje apart, want de majoor was heimelijk verliefd op een Hasseltse schone. De broer van de plaatselijke Miss België was lid van de Hasseltse en het was dus helemaal niet moeilijk om majoor Piron te bepraten. Maar zoals gezegd was de legerploeg zeer sterk. In de poloploeg speelden zelfs heel wat kerels uit eerste nationale. Vermist de Hasselaren nogal sterk waren in schoolslag, zetten ze een aflossing schoolslag op het programma om zeker iets te kunnen winnen. Dat jaar was ook Olympisch kampioen Gerard Blitz bij Hasselt aangesloten, en dat was natuurlijk een meer dan goede hulp tegen de sterke Brusselaars. Spijtig genoeg duurde het verblijf van Blitz slechts één jaar. Het was namelijk zo dat Blitz met een meisje van Verviers was getrouwd. Hij ging zich in Verviers vestigen en sloot natuurlijk aan bij de plaatselijke club, die hij trouwens prompt naar eerste nationale bracht. Op zeker moment waren er onenigheden en kwam Gerard Blitz bij Hasselt aansluiten. Spijtig voor de Hasseltse werd de ruzie met Verviers na één jaar terug bijgelegd. Een paar jaar later kwam er weer versterking uit het Antwerpse. Een zekere Van Waegeninghen JM werd door zijn firma naar Limburg gestuurd om hier het onontgonnen gebied te exploiteren. Als ploër bij AZC zocht hij als vlug het dok op in de Willekensmolenstraat en speelde mee tot hij weer terug moest. Ook een zekere Verhulst werd naar Limburg gestuurd en speelde een paar jaar mee. Hij was oorspronkelijk van de Antwerpse Waterratten. In 1938 werd een Hasseltse poloploeg uitgenodigd door Aken. Dat was natuurlijk een héél evenement: in het buitenland gaan spelen. Op de mars "Alte Kameraden" werden de fiere Hasseltse spelers voorgeleid in het zwembad. Achter hen hing een grote Belgische vlag en één voor één werden ze aan het Duitse publiek voorgesteld. Je moet niet vragen wat voor een belevens dat was. Zoals het in die tijd de gewoonte was, werd de wedstrijd voorafgegaan door een aflossingswedstrijd. Iets waaraan Raymond Servais niet graag meedeed. De eigenlijke wedstrijd kon toen starten en Jo Hoex, die zich in doel gelegd had, vlogen de ballen om de

oren. Gelukkig konden de Hasselaren de eer redden, maar het verdict luidde toch zwaar: 12-1. De uitslag deed er niet toe, ze waren internationaal gaan spelen en dat alleen was al een belevens op zich.

De Hasselaren hadden ook de naam een rijke club te zijn en wel om volgende redenen. Aan het station van Hasselt stond in die tijd een zekere Stanley als taxichauffeur. Hij had een hele grote De Soto, en als de poloërs op verplaatsing gingen zaten er 3 vanvoor, 3 in 't midden en 3 vanachter. Vermits Stanley 's avonds toch niets te doen had en vermits hij graag polo zag, reed hij de ploeg voor een schappelijk prijsje overal naar toe. Ge moet niet vragen of die van Hasselt beziens hadden als ze op verplaatsing aankwamen in hun grote taxi. Dat moesten mannen met centen zijn. In Diest of Scherpenheuvel werd al eens gestopt om een pintje mee te gaan drinken. Op het laatste vroeg de lusitige taxidriver of ze nog een plezant cafeetje wisten. Ook Louis Sarlee ging met zijn taxi mee op verplaatsing om te supporteren. Later werd dan met eigen wagens gegaan. Tony Geunis, Paul Collet en Raymond Servais hadden immers dikke Amerikaanse bakken. Iedere keer voor het vertrek was er discussie langs waar de kortste weg was. Toen werd besloten dat wie het eerst voorbij een bepaald café kwam, 7 pinten midden op straat zou zetten, die dan door de volgende auto zouden mogen uitgedronken worden. Ge moet niet vragen hoe weinig verkeer er in die tijd was, dat er zo maar 7 glazen bier op het midden van de weg konden blijven staan.

In Genk is de poloploeg ook eens een demonstratiewedstrijd gaan spelen in hetgeen Maurice typeert als een echte poel. Een Genks bakker-patissier wilde reclame maken voor het oprichten van een eventuele ploeg in zijn gemeente. Spelen bleek praktisch onmogelijk te zijn want de Hasselaren sleepten met hun knieën door de modder. Nadien werd er wel op taart en "pateekes" getrakteerd door een Genks supporter.

Met weemoed mijmert Maurice over het open bad aan de Willekensmolenstraat. Een bad dat in de Hasseltse geschiedenis een hoofdstuk apart verdient. Zelf uitgegraven door het toenmalige bestuur bleef het tot rond de jaren '60 eigendom van de H.Z.V. Alles werd zelf gedaan: schilderen, onderhoud, verversen van water (lange tijd Demerwater) en het uitbaten van de kantine. De toenmalige kantinehouder was een zekere coiffeur Hermans. Buiten de uitbating was hij dan ook de hevigste waterpolosupporter van Hasselt. Meer dan eens werd met een 20-tal man de scheidsrechter nagelopen tot aan het station. Dit gebeurde alleen maar als de brave man het in zijn hoofd had gehaald van tegen Hasselt te fluiten. En wat hij dan onderweg te horen kreeg was niet voor publicatie vatbaar.

"Ze häen him bekan dur de roeffel gerdaad" lachte Maurice. Voor de tegenpartij was Hasselt bekend door dat er na iedere partij een Oxo of een tas koffie werd aangeboden. Dat waren dingen die men nergens anders kreeg. Ook de geweldige zwemfeesten, die toen nog echte feesten waren, en de heerlijke avonden in het open bad, zijn herinneringen die onuitwisbaar zijn voor alle oud-H.Z.V.-leden.

Het was dan ook met pijn in het hart dat de club, omwille van de te hoge kosten, het zwembad moest overlaten aan de stad. Toen het enkele jaren later dan finaal afgebroken werd, waren er heel wat Hasselaren die een stuk jeugdsouvenir uit het hart gerukt werd.

Jaren aan een stuk is de club ook meegegaan met de carnavalstoet om op een ludieke wijze de behoefte aan een overdekt zwembad voor de wintermaanden aan te tonen. Hoogtepunt was het jaar dat een echt zwembad boven op de camion van Vroonen werd gemonteerd. In de ijzige kou doken de poloërs onvervaard in het matig verwarmde water. De massa "wittekes" had hen immuun gemaakt voor het vriesweer. Maurice zegt in dit verband: "Ich begrèp noch nie wè ze nie allemoal 't fleeres hebbe gekrege."

Mevrouw Hoex werpt op zeker moment ook een herinnering naar voor. Op zekere avond na de wedstrijd zit de ploeg in het stamcafé, uitgebaat door de familie van Maurice Moermans. Op zeker moment vraagt iemand: "Waar gaan we nu naar toe?" Maurice antwoordt al lachend: "Willen we eens naar Germany gaan?" En dat was een idee dat meteen inslag vond.

Dadelijk werd in de auto gesprongen richting Aken. 's Anderendaags om half acht 's morgens komen de lustige poloërs terug thuis en ge kunt u inbeelden hoeveel er die morgen beeld hadden, maar geen klank. In de winter, herinnert Maurice zich, ging de ploeg trainen in het sportfondsenbad van Maastricht. Ook hier eindigde de zware oefenstond gewoonlijk in een zwaar sortietje. Liefelingsdrank van die avond was uiteraard "witte" en meer dan één. "Ich heb van ze liëve de witte eut Paul Schreurs zen naas ziên spéte." Lacht Maurice nu nog.

In 1939 was er de waterexpositie in Luik, en praktisch alle matches werden toen in de vurige stede beslist. In die tijd kreeg iedere waterpolospeler 5 frank mee op verplaatsing vanwege de club. De oliën Imperial hadden ook een stand op die tentoonstelling, waar voor 5 frank een magniefieke "hors-d'oeuvre" kon gegeten worden. Honger heeft toen niemand geleden en de nodige "dortjes" werden graag uit eigen zak bijbetaald.

Ook uit de tijd van de gebroeders Vroonen en Geurden houdt Maurice mooie herinneringen over. Zoals die keer toen ze na een hard betwiste wedstrijd in Luik, de klassieke toer van de Jekerstraat in Tongeren deden. In een bepaald café, uitgebaat door een oud vrouwtje, hadden de Hasselaren er niet beter op gevonden dan voor Indiaantje te spelen. Het hemd werd uitgespeeld en op het ontblote bovenlijf werd met lippenstift de oorlogskleuren aangebracht. Maar natuurlijk mocht ook een vreugdevuur niet ontbreken. Ook dit was geen probleem en in een mum van tijd stond er een hoop kranten te flakkeren midden in het café. Het heeft Maurice toen veel overredingskracht gekost de cafébazin binnen te houden, want die was er heilig van overtuigd dat die bende wilden haar zaak wilden afbranden.

Jeanke Vroonen was in die tijd de man die er de luim inhield. Het was toen de glorieperiode van de "Boogie-Woogie" en dat was de favoriete bezigheid van Jeanke. Uren kon hij, alleen of met één van zijn waterpoloslachtoffers, rondspringen op de dansvloer. Gewoonlijk werkte dit zeer aanstekelijk op Yvan Geurden en die gooide dan iedereen over zijn schouder of door de benen door zoals de regels van de kunst het trouwens voorschreven.

Zo kon Maurice op zekere dag niet meegaan op verplaatsing. Gust Quintens zaliger, offerde zich toen maar op om ook eens mee te gaan. Na de wedstrijd werd er gewoontegetrouw Tongeren aangedaan, maar Gust eiste dat iedereen binnen het uur terug zou zijn. Tot twee 's nachts heeft hij alleen in de bus gezeten en nooit is hij nog meegegaan. "Ich gelief dat'r z'n gazet we ne kier of zes ha geliêze vir ze trek weuren!" schatert Maurice het uit.

Hetgeen Maurice opvalt in vergelijking met nu is dat vroeger de zwemfeesten nog echte feesten waren. Er was bij ieder zwemfeest in die tijd ook een polomatch gepland en dat maakte alles zo plezierig.

De nacht was al vergevorderd toen we tenslotte afscheid namen van "onze" Maurice Hoex en zijn charmante echtgenote. Het was ook met een massa gegevens dat we huiswaarts keerden en met in ons achterhoofd de overtuiging dat indien er nooit waterpolo zou gespeeld zijn, Maurice het zeker had uitgevonden.

Maurice, uit de grond van ons hart wensen wij u nog vele jaren plezier bij de K.H.Z.V. en nog vele uren spanning en ontspanning met uw troetelkind de waterpolo.